

[Camre.]

række læger er uenighed om, hvorvidt registreringen, på trods af at den er meget streng set i europæisk sammenhæng, ikke har behov for yderligere at blive strammet.

Indenrigsministeren (H. C. Toft): I mit svar til hr. Camre nævnte jeg den kontrol, der foretages i dag, og gav udtryk for, at jeg mente, at den var ret effektiv. Men hvis hr. Camre havde været opmærksom, havde han også hørt mig oplyse, at det i februar 1969 nedsatte apotekerlovsudvalg også arbejder med registreringsbetingelserne og den gældende praksis for registrering. Det vil med andre ord sige, at disse spørgsmål allerede er taget op til undersøgelse i apotekerlovsudvalget.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af **Ivar Nørgaard** til statsministeren:

„Er handelsministerens udtalelse på Danske Bankers Fællesrepræsentations årsmøde tirsdag den 10. november 1970 vedrørende indholdet af en kommende sparekasselov, herunder sparekassernes adgang til at yde lån, udtryk for regeringens hensigter?“

Ivar Nørgaard: Som det er statsministeren bekendt, har vi i socialdemokratiet ønsket en ændring af sparekasselovgivningen. Det har vi givet udtryk for ved mange forskellige sammenkomster med de øvrige partier, herunder navnlig under drøftelserne i det 21 mands udvalg, der behandlede realkreditrevisionen. Vi har gentagne gange fået at vide i dette udvalg fra skiftende medlemmer af regeringen, at regeringen ikke havde taget stilling til det spørgsmål, men havde nedsat et arbejdsudvalg, som skulle kulegrave problemerne med henblik på en eventuel lovgivning.

Det er derfor bemærkelsesværdigt, at regeringens handelsminister på et møde sidste tirsdag i Danske Bankers Fællesrepræsentation fremsatte en udtalelse, som indeholder en hensigt — sådan ser det i hvert fald ud — og det er det, jeg gerne vil spørge regeringschefen om: er det regeringens hensigt, handelsministeren udtrykte i sin tale sidste tirsdag, da han sagde, at de ulemper, et større krav på dette område medfører for

bankerne, vel må siges at blive kompenseret af bankernes adgang til at yde lån uden særskilt sikkerhed i det enkelte tilfælde, en adgang, sparekasserne ikke har — det ved vi alle — men nu kommer det bemærkelsesværdige: „og næppe heller vil få i større udstrækning.“

Er det udtryk for regeringens politik på dette område? Eller er det udtryk for en henstilling fra handelsministeren til udvalget om, hvad udvalget skal ende sit arbejde med? Eller er det noget, handelsministeren gætter udvalget vil nå frem til?

Jeg finder, at det er så betydningsfuldt, at vi får klarhed på dette felt, at jeg har bedt statsministeren om at skabe denne klarhed.

Statsministeren (Hilmar Baunsgaard): Jeg tror, det ærede medlem vil være enig med mig i, at når en minister udtaler sig offentligt om spørgsmål, der hører under hans forretningsområde, taler han som ansvarlig minister og dermed som medlem af regeringen, og det er naturligvis også tilfældet med handelsministerens udtalelse den 10. november 1970 på Danske Bankers Fællesrepræsentations årsmøde.

Som det vil være folketinget bekendt — det blev bl. a. bebudet i åbningstalen — agter handelsministeren at fremsætte forslag til ny lovgivning om banker og sparekasser i denne folketingssamling. Det er regeringens opfattelse, at denne lovgivning på en række punkter trænger til modernisering. Forberedelsen af denne lovgivning er, som det ærede medlem rigtigt siger, endnu ikke tilendebragt i handelsministeriet, og der har derfor heller ikke i den samlede regering været nogen drøftelse af det konkrete indhold i de nye love.

Jeg tror også, det ærede medlem vil give mig ret i, at handelsministeren i den tale, der henvises til, ikke skitserede nogen fast og færdig løsning, men mere fremlagde nogle synspunkter til debat. Han understregede, at der er tale om en så betydningsfuld lovgivning, at en grundig behandling i folketinget er påkrævet, og det er regeringen naturligvis enig i. Men de synspunkter, handelsministeren ridsede op, og som hr. Ivar Nørgaard henviser til, var, synes jeg, endnu så åbne, at de ikke i den form indbød til en endelig stillingtagen.